

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 16-30 SEPTEMBRIE

Duminică 20 Septembrie :

Utrenie și Sfânta Liturghie 7.30 AM

Miercuri 23 Septembrie:

Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul 6.00 PM

Vineri 25 Septembrie :

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

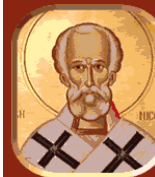
Sambata 26 Septembrie :

Sfânta Liturghie și Parastas 9.00 AM

Duminică 27 Septembrie: **Sfântul Antim Ivireanul**

Utrenie și Sfânta Liturghie 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718) 784-4453
cell: (917) 592-2571

Despre Sfanta Cruce

Despre sfanta Cruce s-a vorbit in aceste zile, dar nu s-a amintit de faptul istoric in care s-a intamplat cinstirea sfintei Cruci. Voi aminti ceva acum, apoi vreau sa va aduc aminte ca sfanta Cruce are doua intelesuri: sfanta Cruce ca obiect pe care a fost jertfit Iisus Hristos Dumnezeu nostru, deci altarul Lui, obiectul de osanda la rastignirea Mantuitorului, si al doilea inteles al sfintei Cruci este acela al suferintei. Crucea intotdeauna aminteste de rastignirea Mantuitorului. Foarte multe chinuri, cu foarte mare durere sufera Iisus pe Cruce. In seara aceasta vreau sa va amintesc faptul istoric al inaltarii sfintei Cruci si apoi sa vorbesc si despre intelesul ei ca suferinta.

Mantuitorul a patimit pe Cruce, apoi a inviat, apoi S-a inaltat la ceruri. Ierusalimul a ajuns curand loc de prigoana impotriva ucenicilor lui Iisus. Si au trecut ani de prigoana, cei trei sute de ani de prigoana impotriva crestinilor... Si a dat bunul Dumnezeu pace Bisericii dupa atata sange varsat, prin sfantul Constantin cel Mare care prin edictul de la Milan, dupa cum stiti, a dat libertate crestinilor, libertate egala cu a celorlalti cetateni ai imperiului. Un fapt foarte important pe care l-a savarsit sfantul Constantin,

indemnat fara indoiala de sefii Bisericii de atunci: a intrunit primul sinod ecumenic, prin care s-au stabilit niste randuiri pentru viata crestina. Pentru ca intre ucenicii lui Iisus, crestinii, fiind prigoniti si traind viata in catacombe, separati unii de altii, au mai patruns intre ei niste intelegeri personale ale crestinismului — ori trebuia sa fie unificate, pentru ca si Hristos este Unul. De aceea s-a tinut sinodul I ecumenic, cum stiti, la anul 325.

In anul urmator, 326, sfantul Constantin roaga si trimite pe maica sa, sfanta Elena, sa mearga la Ierusalim, sa afle sfanta Cruce pe care S-a jertfit Mantuitorul Hristos, aceasta Cruce pe care sfantul Constantin cel Mare o vazuse pe cer alcatuita din stele, intr-un moment de grea cumpana pentru el, cand avea in fata un razboi greu cu Maxentiu. Rivalul lui de la Roma [avea] o armata foarte puternica, iar el avea armata putina. Si in framantarea lui si in rugaciunea facuta catre Dumnezeu Mantuitorul Hristos, vede pe cer, ziua la amiaza, semnul sfintei Cruci, alcatuita din stele si sub Cruce scria: „In acest semn vei invinge” (...). Mantuitorul ii spune sa porneasca razboiul cu curaj, cu indrazneala, ca il va ajuta prin semnul sfintei Cruci. In cinstea acestei minuni, sfantul Constantin roaga si trimite pe maica sa, sfanta Elena, la Ierusalim, ca sa afle sfanta Cruce pe care S-a rastignit Mantuitorul Hristos.

Insa intre timp, sfanta Cruce fusese profanata. Ierusalimul, in cei trei sute de ani, cati au trecut de la Invierea si Inaltarea Mantuitorului Hristos, a fost bantuit de multe valuri de ura, [incurajate de] insisi imparatii romani, cum au fost Adrian si mai ales Iulian Apostatul, acel fost crestin, nepot al lui Constantin cel Mare, care a amestecat cu moloz locul unde a fost sfanta Cruce si a cladit acolo, pe locul ei, pe Golgota, un templu al pacatului, un templu al zeitei Venus, anume ca sa--si bata joc de sfintenia Crucii. Incercase Iulian sa reconstruiasca Templul [lui Solomon] asa cum a fost, adica sa fie cu totul impotriva Mantuitorului Hristos, Care le-a spus ca nu va ramane piatra peste piatra din Templul lor, pe care l-au profanat prin viata lor netrebnică. Iulian a vrut sa ridice acest Templu din nou, insa Dumnezeu si-a tinut cuvantul: apareau niste flacari puternice de foc care topeau pe cei care se apropiau sa construiasca Templul impotriva vointei Lui. Insa sfanta Cruce ramasese profanata, ingropata in moloz (...), pana la anul 326.

Sfanta Elena, ajunsa la Ierusalim cu o ceata de arheologi, de arhitecti, de oameni foarte intelepti, a inceput sa caute, sa se intereseze unde anume este locul Golgotei.

Astazi nu mai este Golgota de altadata, pe care a fost Iisus rastignit, ci marea biserica a Invierii, construita de sfanta Elena. Un etaj al bisericii aminteste de fosta Golgota. Sfanta Elena s-a interesat si a aflat locul unde a fost rastignit Iisus Hristos. Știm din istoriile care s-au scris, ca sfanta Cruce fusese smulsa din locul ei si aruncata intr-o vale, intr-o prapastie si acoperita cu pietre si bolovani. Stratul de pamant depus pe sfanta Cruce era gros. Sfanta Elena a staruit foarte mult, a inceput sa sape si au sapat mult acolo, incat saporii obosisera, se saturasera de atata munca. Este si azi la Ierusalim, in biserica [de pe locul] unde au fost aceste sapatari, intr-un mic amvon, o ferestruica. Astazi parca nu are nici un rost. Atunci, insa, sfanta Elena statea in acel pridvor, in acel amvon, sus si supraveghea lucrarile. Și pentru ca muncitorii sapatari se plictisiseră, arunca bani de aur, de sus, printre pietre. Banii, fara indoiala, intrau printre bolovani mai la adancime si ei sapau ca sa gaseasca banii. Au tot sapat asa, mereu, [sfanta Elena] aruncand de sus monede de aur, pana cand a ajutat bunul Dumnezeu si au ajuns la sfanta Cruce.

Erau de fapt trei cruci aruncate in dezordine. Au gasit si cuiele care au fost batute in picioarele Mantuitorului si cununa de spini, aruncata, strivita de bolovani. Insa... nu stiau care dintre cele trei cruci este a Mantuitorului Hristos. Și au adus din cetate o bolnava, o doamna din aristocratiia din Ierusalim, o doamna care era foarte grav bolnava, pe moarte, si au atins-o de fiecare din cele trei cruci. Cand s-a atins de o anumita cruce, s-a cutremurat putin si s-a vindecat pe loc. Atunci au spus: „Aceasta este Crucea Mantuitorului Hristos”. Aceasta o spune Eusebiu din Cezareea care era sfetnicul lui Constantin cel Mare si o spune Sozomen, un istoric din acea vreme.

Gasita sfanta Cruce in aceasta stare, patriarhul de atunci al Ierusalimului, numit Macarie, a luat-o cu cinste si, cu clerul care era atunci in Ierusalim, a ridicat-o pana in amvon si poporul tot striga: „Doamne miluieste”! Atunci a fost in anul 326, 14 septembrie. Acest moment de inaltare a sfintei Cruci dintre bolovani, din prapastiile

in care a fost aruncata si profanata de dusmani, aceasta inaltare cu cinste in fata crestinilor de atunci, a ramas pana astazi si a ramas din an in an, praznuita pana acum si pana la sfarsitul istoriei neamului crestinesc.

Intre timp a avut alte neazuri. De pilda, la un anumit moment sfanta Cruce a fost rapita de persi, dupa ce au distrus Ierusalimul, si dusa cu mare fala, ca un trofeu la care tineau foarte mult crestinii. Peste cativa ani, imparatul bizantin de atunci, Heraclie, a biruit pe persi si a adus sfanta Cruce inapoi. Insa o aduce nu pe ceva, ci in spate. Imparatul Heraclie, imbracat cu o haina de umilinta, a adus in spate sfanta Cruce de la locul unde a fost ascunsa de rapitori, de persi, pana la Ierusalim.

Lemnul sfintei Cruci descoperit de sfanta Elena a fost pastrat mare parte la Ierusalim si o parte a fost dusa la Constantinopol. Piroanele care au fost batute in picioarele Mantuitorului si in mainile Lui au fost luate si duse cu cinste acolo, inchinandu-se la ele toata lumea crestina de atunci. Acum sfantul lemn al Crucii este o parte la Ierusalim – si de sarbatoarea Inaltarii sfintei Cruci este purtat cu mare cinste in biserica Invierii din Ierusalim – o parte este la Roma, iar o buna parte este la Muntele Athos. Acesta este pe scurt istoricul sarbatorii de la 14 septembrie.

Acum sa va spun in continuare, citindu-va niste ganduri, despre sfanta Cruce ca semn sau ca simbol al suferintelor noastre.

Adeseori se spune de oamenii care patimesc mult, care au fel de fel de neazuri, ca „isi duc cu greu crucea”. Crucea era grea, crucea pe care a dus-o Mantuitorul Hristos, din lemn de cedru (...), un lemn dens si foarte greu. Iisus ducand-o in spatele Lui a cazut de mai multe ori sub Cruce, ca era atunci Iisus-omul... . Dumnezeu S-a retras de la El anume ca sa patimeasca, cum patimesc si oamenii, El neavand pacat. De aceea se spune ca este grea crucea anumitor oameni care sunt supusi la grele incercari. Privind Sfanta Cruce asa cum este aici, si cum este in biserici, in fata sfantului altar, ea ne aduce aminte intotdeauna de Iisus Hristos cel rastignit si inviat, de la care i s-a transmis si cinstea si sfintenia si puterea. De aceea, cand ne inchinam ei si cand o cinstim cu evlavie, cinstim si ne inchinam, de fapt, Mantuitorului nostru Iisus Hristos, care a fost rastignit pe ea si a sfintit-o cu scump si prea sfant sangele Sau.

Staruim, frati crestini, asupra sfintei Cruci, pentru ca dumneavoastra stiti ca sunt multi asa—zisi crestini care o hulesc. Nu cinstesc nici sfanta Cruce, nici pe Maica Domnului, nici pe prietenii lui Dumnezeu care sunt sfintii. Din clipa istorica a rastignirii Mantuitorului pe sfanta Cruce, pe Golgota, ea devine altarul pe care S-a jertfit Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridica pacatele lumii.

Daca in timpul vietii Sale pamantesti, din Iisus Hristos se revarsa o putere care vindeca pe toti cei care se atingeau de El, cum ne spune sfantul evanghelist Luca in capitolul 6, cu atat mai mult aceasta putere s-a comunicat sfintei Cruci, nu numai printr-o atingere de scurta durata, ci timp de trei ore, cat a stat Iisus viu, pironit pe Cruce, de la ora douasprezece ziua pana la ora trei dupa amiaza, deci trei ore in care a curs sangele de pe trupul sfant al lui Iisus pe sfanta Cruce. In aceste ceasuri de chinuri cumplite, Crucea a fost stropita din belsug de sfantul Sau sange care curgea din capul Sau incoronat cu spini, de pe trupul Sau biciuit si plin de rani, din coasta Sa strapunsa brutal cu sulita si din mainile si picioarele Sale strapunse de piroane.

Acest sange nevinovat, sfant si dumnezeiesc, a sfintit Crucea pentru totdeauna. Fara indoiala ca este o singura Cruce pe care a fost Iisus rastignit, insa ea poarta acelasi semn si se identifica mereu cu istorica si sfanta Cruce de pe Golgota. Astfel, unealta rusinoasa de executie pe care se rastigneau cei mai mari facatori de rele pana atunci, inainte de venirea Mantuitorului in lume, din clipa rastignirii Sale pe Cruce devine altarul pe care S-a jertfit Dumnezeu intrupat, steagul de biruinta al crestinatatii si obiectul sfant si mantuitor pentru orice suflet crestin.

In acelasi timp, Crucea devine semnul distinctiv al Mantuitorului Hristos, purtat pe aureola din jurul capului, cum il vedem si aici in icoana. Și sa stiti, frati crestini, ca orice icoana a Mantuitorului Hristos poarta nimbul insemnat de cruce. Mantuitorul Hristos este a doua Fata a Sfintei Treimi – Tatal, Fiul si Duhul Sfant. Numai Fiul are aceasta cruce pe aureola, pentru ca numai El a patimit pe Cruce pentru mantuirea neamului omenesc. De aceea este semnul lui Hristos sfanta Cruce si la a doua venire a Mantuitorului Hristos pe norii cerului, cum spune Mantuitorul

Hristos Insusi — va aparea mai intai semnul Fiului omului, sfanta Cruce inconjurata de ingeri. Gasim aceasta in Evanghelia de la Matei, capitolul 24.

Sfintii apostoli cunosteau din plin puterea sfintei Cruci si o cinsteau, de aceea, dupa Patimile Mantuitorului, Crucea a ajuns punctul central al predicii crestine. Apostolii nu doresc sa se laude cu altceva decat in Crucea Domnului, cum spune sfantul Pavel „Nu doresc sa mai cunosc altceva decat pe Iisus cel Rastignit” [3] . Crucea devine pentru cei ce se mantuiesc, puterea lui Dumnezeu, iar pentru cei pieritori, nebunie, cum spune tot sfantul apostol Pavel [4]. Moartea nu-i mai inspaimanta pe sfintii apostoli, nici pe urmasii lor, sirurile nesfarsite de marturisitori ai Crucii, caci prin Cruce s-a surpat puterea mortii. Iisus Hristos cel rastignit, cel omorat si ingropat, a inviat din morti prin puterea Sa dumnezeiasca si a deschis calea Invierii, calea catre Imparatia lui Dumnezeu, tuturor celor ce cred in El.

Ingerul, cand apare la mormantul Mantuitorului si se intalneste cu femeile mironosite, le intreaba: „Pe cine cautati? Pe Iisus cel rastignit? A inviat, nu este aici” [5] Pentru ca sunt multi Iisus, multe persoane cu acelasi nume, Iisus, insa Iisus cel rastignit si inviat este adevaratul nostru Dumnezeu. Pentru prima data in istoria lumii s-au vazut multimi nenumarate de oameni, barbati, femei si copii, murind cu bucurie pentru cauza lui Dumnezeu in lume, convinsi ca o asemenea moarte este un castig pentru ei. Barbatia neobisnuita pana atunci, linistea in fata mortii pentru Dumnezeu, le-au dobandit tot prin sfanta Cruce, adica prin jertfa Mantuitorului Hristos cel rastignit si inviat, prin care primeau puterea si harul lui Dumnezeu asupra lor.

Frati crestini, semnul acesta sfintit care a devenit unealta mantuirii noastre este alcatuit din doua brate, unul lung si unul scurt care sta de-a curmezisul, formand crucea, cum stiti. Noi insine, oamenii, daca stam drepti si intindem mainile, formam o cruce. Nu numai ca o purtam, dar noi insine avem forma sfintei Cruci. De aceea amintim adeseori, ca atunci cand ne inchinam la sfanta Cruce, sa facem corect sfanta Cruce, adica doua numiri: pe verticala „in numele Tatalui si al Fiului” care S-a intrupat, „si al Sfantului Duh” care este puterea si lucrarea dumnezeirii in lume, pe

aceasta orizontala a globului nostru pamantesc. Tot asa si viata noastra este o cruce, unde bratul lung insemneaza drumul nostru in lume, cu planurile si gandurile noastre care ne insotesc de-a lungul vietii. Bratul scurt care incheie crucea este degetul lui Dumnezeu care trage o dunga de-a curmezisul acestui drum al nostru si ne rastoarna anumite planuri omenesti, formand astfel crucea suferintelor pe care este dator sa o poarte fiecare muritor de-a lungul vietii sale. Vrand sau nevrand, o asemenea cruce este de neinlaturat pentru fiecare dintre noi.

Pe Golgota, cum stim, au fost trei cruci, una a Mantuitorului si doua ale talharilor. Iisus cel drept este rastignit printre cei nedrepti. Crucea lui Iisus este ca o cumpana a dreptatii fata de nedreptatile noastre. Crucile talharilor sunt crucile noastre. Iisus sufera pentru pacate straine, pentru pacatele noastre, caci El pacat nu a avut. Sufera insa si talharii, dar pentru pacatele lor. Unul, cel din dreapta Lui, le recunoaste, le marturiseste, ii pare rau ca le-a facut si este mantuit. Celalalt talhar nu se gandeste la pacatele sale, defaima pe altii, huleste pe Dumnezeu si moare ca un netrebnic in stare de pacat, coborandu-se in iad prin biruirea [in el a] hulii si pedepsit, pierdut pentru totdeauna. Pentru fiecare muritor [crucea] este de neinlaturat, dar pentru unii crucea aduce mantuire si slava, iar pentru altii pieire. Crucile de pe Golgota sunt si crucile noastre, crucea suferintelor noastre. Crucea suferintelor pentru fiecare din noi insemneaza portia noastra de durere, de necaz, dupa cuvantul spus de Mantuitorul Hristos: „Ca in lume necazuri veti avea”.

Frati crestini, suferinta, necazurile de care se teme atat de mult lumea — si cand este atinsa, lumea plange, face fel de fel de manevre ca sa scape de suferinta — sunt lasate anume de Dumnezeu in viata noastra ca sa ne umanizeze, sa ne modeleze, sa ne faca mai buni, mai cinstiti, mai ingaduatori, mai intelegatori, poate, cu suferintele altora. Cine nu sufera, nu crede pe altul... „Cine n-a gustat amarul, nu stie ce-i zaharul”, cum spune poporul. Suferinta este lasata anume ca o dalta in mainile unui sculptor iscusit care sa modeleze din marmura sau din piatra un portret sau un obiect de mare pret. Asa vrea Dumnezeu sa faca cu aceia pe care-i iubeste. Ca de obicei suferinta este lasata pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu si adeseori — vom vorbi mai departe despre acest

lucru — se scandalizeaza oamenii cand duc o viata corecta si sufera. Suferinta este lasata deci ca un medicament sau ca o operatie la un trup muribund, la care trebuie taiate madularele ca sa salvezi restul vietii. Cu adevarat ca fiecare dintre noi avem parte in viata de multe necazuri, suparari, dezamagiri, ura, invidie, necinste, batjocura si rautate din partea semenilor nostri, neputinte de tot felul, boala, batranete si moarte. Orice suferinta este grea si neplacuta, pentru ca este o infrangere a voii si a planurilor noastre, o piedica pusa de-a curmezisul drumului nostru pe care ni l-am ales. Asemenea piedici nevoite si nedorite produc necaz si posomorasc viata noastra omeneasca si suntem mereu tristi si revoltati.

Dar, ne putem intreba, ce putem face in asemenea situatii? Fara indoiala, fiecare se descurca in felul lui. Astfel, sunt oameni care in fata durerilor si a necazurilor se revolta, scrasnesc, lovesc, injura, arunca vorbe grele asupra acelor care le incurca socotelile si se revolta chiar impotriva lui Dumnezeu, hulind si injurand. Si adeseori, coplestiti de durere, plang deznadajduiti si blestema, intreband nesmeriti si plini de manie pentru ce sufera. Asemenea oameni care nu cunosc sau nu vor sa-si recunoasca propriile lor rataciri si pacate se aseamana talharului celui rau, de-a stanga lui Iisus, pe Golgota, care-si ispasea propriile pacate si talharii, dar nu le recunostea. Cam asa suntem noi, cei care ne revoltam impotriva suferintei revarsate de Dumnezeu asupra noastra. Revolta lor, a unor asemenea oameni, amara, impotriva suferintei, in loc sa-i ajute si sa-i usureze, sa-i daltuiasca si sa-i modeleze, le adanceste si mai mult suferinta, izolandu-i de Dumnezeu si de oameni. Asemenea talharului celui rau, se pierd pentru vesnicie, apasati de ingreuierea urii.

Sunt insa oameni, confruntati cu acelasi fel de necazuri, boli grele, infrangeri, sangerari, umilinte, pagube de tot felul, dar in loc sa se revolte, sa blesteme si sa se razbune, ei se reculeg, se intorc spre ei insisi, iar la intrebarea „pentru ce sufar?”, ei isi gasesc raspunsuri in propriile abuzuri si pacate savarsite fata de semenii lor si fata de Insusi Dumnezeu. Astfel, fiecare din acestia, recunoscandu-si pacatele proprii, parandu-le rau ca le-au savarsit, caindu-se in adancul constiintei lor pentru toate relele pe care le-au savarsit si hotarandu-se sa nu mai savarseasca asemenea abateri,

constata o schimbare profunda in viata lor. Tot valul de necazuri venite asupra lor slabeste in chip uimitor. O mare greutate care-i apasa si-i sufoca pana atunci, li se ridica si ei insisi se insenineaza si se linistesc, disparandu-le si ura si revolta fata de cei care le-au pricinuit necazurile, asemanandu-i cu niste doctori chirurgi care prin operatie le-au salvat viata de la moarte sigura.

Incercati aceasta experienta, frati crestini, cand sunteti in necazuri, felurite necazuri, pentru ca fiecare, asa cum are o umbra care se tine de el, are si un necaz sau mai multe care se tin de el. Incercati ca in asemenea necazuri, in loc sa va revoltati, sa va rugati ca sa va daruiasca Dumnezeu rabdare si veti vedea ce usurare veti simti in viata dumneavoastra, daca va veti gandii ca ceea ce vi s-a dat ca suferinta este pentru pacatele dumneavoastra. Și ganditi-va si ce rele ati facut, pentru care sunteti oarecum certati prin suferinta. Daca dati vina pe dumneavoastra, care sunteti cauza suferintei — ca ati gresit, ati facut niste abateri, niste abuzuri, niste faradelegi si ati uitat — meditati, [ca] sa va aduceti aminte de ele, caiti-va, rugati-va sa fiti iertati si veti simti aievea o mare usurare in inima si in fiinta dumneavoastra. Aceasta lucrare a harului dumnezeiesc asupra noastra ni se intampla de obicei daca, dupa un examen de constiinta si dupa o cainta sincera, ne incredintam rostul si restul vietii noastre lui Dumnezeu, rostind in cugetul nostru o rugaciune scurta ca aceasta: „Doamne, stiu ca toate le randuiesti in folosul meu. Chiar daca nu inteleg purtarea de grija a Ta fata de mine, ma rog sa nu ma parasesti niciodata si sa ma ajuti, ca intotdeauna sa se faca voia Ta cea sfanta in toata viata mea”.

Mai este insa si o alta latura despre care trebuie sa vorbim in continuare. Sunt crestini care traiesc o viata cinstita si cumpatata, v-am amintit de aceasta. Se ostenesc in slujba binelui, se roaga, postesc, ajuta pe cei in neputinta si totusi au parte de necazuri. Ei se tulbura mai ales cand vad pe altii ca fac mii de rele si cu toate acestea le merge foarte bine. Asemenea crestini ar trebui sa nu uite niciodata ca succesul in viata si bucuriile dobandite prin pacat nu sunt vrednice de invidiat, pentru ca orice pacat facut de noi in viata asta va fi platit. E o datorie care trebuie platita, o platim ori aici, ori dincolo. E mai bine s-o platim aici, prin suferinta, prin necaz, pentru ca in chip firesc orice abuz si orice pacat pe care il face omul

in viata aceasta pamanteanca, se razbuna tot asupra lui, acum sau mai tarziu, de obicei in clipa cand nu ne asteptam. Este lovit in trup sau in suflet de o boala sau o durere, o paguba, o necinste si chiar o moarte neasteptata, o moarte fara nadejdea mantuirii.

Imi povestea cineva cu care mergeam pe un drum in Moldova, aratandu-mi locul unde un camion incarcat cu mai multi muncitori mergea urcand la deal, aproape de Pascani. Era o masina foarte vesela, era un ras in masina si o bucurie mare, neobisnuita. De ce? Pentru ca unul dintre ei care sta pe partea din urma a masinii, pe latura care se desface de obicei, spunea fel de fel de lucruri si batjocuri aduse lui Dumnezeu, injurand pe Maica Domnului, sfanta Cruce, pe Iisus, Treimea, tot...! Radeau intr-un hohot neobisnuit si la un moment dat sar cele doua carlige de la aceasta latura a masinii si cade cu capul in jos respectivul si moare pe loc. Vai de o asemenea moarte, care este o rasplata a hulii impotriva lui Dumnezeu!

Pe de alta parte, cei buni, oricat ar fi de atenti la viata lor personala, nu pot ramane fara de pacat. Poate sunt si ei biruiti de lacomie, de invidie, de mandrie sau de alte pacate ascunse. Și fapta lor cea buna pe dinafara, nu este chiar asa de curata inaintea lui Dumnezeu, cum ar trebui sa fie, pentru El cel care vede cele dinlauntru ale noastre. Și de aceea, Dumnezeu, pretuind ravna lor, ii cerceteaza si-i cearta prin suferinta, ca pe de-o parte sa le verifice credinciosia fata de El, iar pe de alta parte sa-i ajute sa fie si mai buni, si mai smeriti, si mai omenosi, si mai rabdatori, si mai intelegatori fata de suferintele si neputintele altora.

Toti cei ce sufera, fiind in slujba binelui, nu trebuie sa uite niciodata ca Dumnezeu nu ingaduie incercari peste puterile omului, dupa cum ne spune sfantul apostol Pavel, cel mult incercat, zicand asa: „Nu v-a ajuns nici o ispita care sa fi fost peste puterea omeneasca. Dumnezeu care este credincios, nu va ingadui sa fiti incercati peste puterile voastre si, dimpreuna cu ispita, a pregatit si mijlocul sa iesiti din ea, ca sa puteti rabda” .

Iar daca i se intampla cuiva sa aiba cu adevarat o viata fara de prihana si sa faca bine si sa fie rasplatit cu rau pentru bine, unul ca acela se mangaie in smerenie, ca isi poarta cu bucurie si rabdare crucea suferintelor, in asemanarea cu Cel rastignit pe ea intre

talhari, care cu adevarat a fost nevinovat si pentru bine a fost rasplatit cu rau. Pe linia aceasta a lui Iisus pe Cruce, cel neprihanit, sunt aproape toti sfintii martiri pe care-i avem in calendarele noastre crestine. Ei au fost cei mai buni fii ai omenirii, cei mai buni cetateni ai cerului, au facut bine cu toata fiinta lor si sfarsesc pe cruce, sau in cazane cu smoala, sau in ulei fierat, sau retezati de sabie. Adica facand bine, au fost rasplatiti cu rau. Toti aceia s-au jertfit pentru cauza lui Dumnezeu, mergand pe calea Lui, pe calea Crucii Lui, pe calea suferintelor Lui. De pe inaltimea Golgotei, El ne-a invatat ca dupa suferinta si umilinta, vin mangaiere si bucurie, dupa cum dupa o furtuna mare si viscol, vin liniste si bucurie in natura care ne inconjoara. Si dupa Vinerea Patimilor ne intalnim cu Duminica Invierii.

Frati crestini, cu ochii atintiti la Iisus cel rastignit si inviat, mai ales atunci cand suntem incercati de necazuri, sa privim la viata Lui fara prihana si ca intr-o oglinda curata sa ne vedem petele pacatelor noastre. Sa ne cercetam cinstit si ne vom da seama ca de obicei multe din necazurile care vin asupra noastra sunt din pricina pacatelor noastre. Cine spune ca nu are pacate este un mincinos si nu se afla adevarul in el, cum spune sfantul evanghelist Ioan. De aceea cand suntem biruiti de necazuri grele, cand crucea suferintelor ne apasa mai greu, sa nu ne tulburam ca talharul cel nesocotit. Sa ne cercetam cu luare aminte faptele noastre rele, sa ne recunoastem cinstit vinovatia fata de aproapele nostru, fata de Dumnezeu, sa ne caim sincer ca in anumite imprejurari din viata noastra am putut fi rai si ticalosi, sa ne rugam lui Dumnezeu din adancul inimii sa ne ierte, sa ne usureze si sa ne izbaveasca din necazul in care se afla fiecare... si care ne apasa. Sa fagaduim in taina ca ne vom schimba viata in bine pentru restul zilelor noastre. Daca vom face asa, ne vom linisti fara intarziere, intr-un chip neobisnuit si minunat Atunci suferinta ne va aparea cu mult mai usoara si ne vom da seama ca ea ne-a fost cu adevarat de folos, ca o doctorie din partea lui Dumnezeu. Amin”.

Parintele Sofian Boghiul

Mijlocirea Maicii Domnului si rugaciunea Bisericii

Dogma teotokologica detine o dimensiune eclesiala foarte importanta in teologia ortodoxa. Teologul rus Vladimir Lossky o numeste pe Maica Domnului "inima" Bisericii. In icoana Pogorarii Duhului Sfânt, care aminteste de momentul intemeierii Bisericii, Maica Domnului este infatisata stand in mijlocul Sfantilor Apostoli, conform cartii Faptele Apostolilor.

Prin urmare, din primul moment al existentei sale, Biserica are pe Maica Domnului in centrul ei, impreuna cu Sfantii Apostoli, Mantuitorul, Capul nevazut al Bisericii, fiind prezent si lucrând atat prin Apostoli, cat si prin Maica Domnului. O posibila interpretare dogmatica a icoanei Pogorarii Duhului Sfânt ar fi aceasta: Sfantii Apostoli semnifica preotia sacramentala, pe care Hristos insusi o instituie prin ei, iar Maica Domnului preotia generala a credinciosilor, care izvoraste ca si cea dintai, din slujirea de Preot sau Arhiepiscop desavarsit a lui Hristos. Cu alte cuvinte avem insasi imaginea intregii Biserici, concentrata intr-o icoana, icoana inceputului sau intemeierii Bisericii crestine.

Relatia dintre Maica Domnului si Biserica poate fi stabilita, insa, si, in alt mod. Parintele Staniloae considera ca "prin Intrupare, Rastignire, Inviere si Inaltare, Hristos pune temelia Bisericii in trupul Sau; prin acestea Biserica ia fiinta virtual. Ea va lua fiinta in mod actual prin iradierea Duhului Sfânt din trupul Sau in celelalte fiinte umane, lucru care incepe la Rusalii, cand Duhul Sfânt coboara

peste Apostoli." Data fiind legatura intima dintre Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu si Fiul lui Dumnezeu intrupat din ea, am putea spune ca din chiar momentul intruparii se stabileste o tainica relatie intre Maica Domnului si Biserica, prin intermediul trupului Mantuitorului, luat din ea, care mai tarziu, in stare de deplina indumnezeire, se va extinde in credinciosi, formand Biserica.

Cu alte cuvinte, aceeasi legatura interioara unica, rudenia trupeasca si duhovniceasca cum am numit-o anterior, dintre Maica Domnului si Fiul sau Iisus Hristos, se prelungeste, prin Duhul Sfânt si între Maica Domnului si Biserica. Asa se explica, desigur si in acord cu maternitatea spirituala a Nascatoarei de Dumnezeu, motivul pentru care Maica Domnului are o relatie duhovniceasca cu fiecare membru al Bisericii, in care vede un alt fiu al sau, unit cu Fiul Sau dumnezeiesc.

Dar faptul ca Maica Domnului este, in Duhul Sfânt, adevarata Mama duhovniceasca a fiilor Bisericii, nu o scoate pe ea din solidaritatea cu ceilalti membri ai Bisericii, asa cum stergerea pacatului ei stramosesc prin coborarea Duhului Sfânt asupra ei, n-a scos-o din solidaritatea cu ceilalti oameni. Prin tot ceea ce a lucrat ea, mijlocire, rugaciune, pronie, mangaiere, Maica Domnului intareste Biserica lui Hristos, Fiul si Dumnezeu ei, o indruma, asa zicand, din interior pe calea ce duce la imparatie. Pozitia ei de maxima apropiere de Cel ce a intemeiat, sustine si conduce Biserica, ii da puterea de a purta in sufletul ei sfânt pe toti cei ce compun Biserica, incepand cu Hristos insusi, salasluit in ea de buna-voie, si pana la ultimul credincios.

Interioritatea dintre Hristos si Biserica Sa, prin Duhul Sfânt, poate fi extinsa si la relatia dintre Maica Domnului si Biserica Fiului ei. Maica Domnului este si ramane in mijlocul Bisericii, ca cea mai fierbinte rugatoare si cel mai ales vas al Duhului Sfânt, iar Biserica intreaaga este purtata in sufletul ei sfânt si atotcurat, sau in bratele ei sfinte, asa cum este infatisata in unele icoane. Este o purtare reciproca, o unire perihoretica între Biserica si Maica Domnului, prin puterea Fiului ei si prin lucrarea Duhului Sfânt.

Asa cum atesta cultul ortodox, Maica Domnului este prezenta in toate rugaciunile Bisericii, invocarea ei nelipsind din Sfintele Taine, ierurgii si ansamblul de laude bisericesti, in mod

culminant ea este, inasa, prezenta, in Sfanta Liturghie, incepand de la randuiala Proscomidiei, in care mirida ce o semnifica este asezata de-a dreapta Mielului dumnezeiesc, Fiul sau, si pana la sfarsitul sfintei slujbe, avand un moment inchinat cinstirii ei, la Axion, indata dupa Jertfa cea fara de sange.

Asadar legatura cea mai existentiala dintre Maica Domnului si credinciosii Bisericii se face prin prezenta tainica a Fiului ei, Mantuitorul Iisus Hristos, Care vine de fiecare data inconjurat de sfintii ingeri, de sfintii din ceruri si de Sfanta Sa Maica. Tocmai aceasta prezenta nevazuta a Mantuitorului, care actualizeaza nu numai Jertfa si invierea Sa, ci si intruparea, confera cea mai mare putere rugaciunilor Maicii Domnului, in care se unifica rugaciunile celor ce compun Biserica.

Prin puterea Duhului Sfânt, care sta de fata sau mai bine zis coboara la invocarea preotilor, la care se asociaza credinciosii, Maica Domnului actualizeaza si ea momentul culminant al vietii ei pamantesti, Buna Vestire, care echivaleaza cu coborarea si Intruparea Cuvantului lui Dumnezeu, in pantecele ei. Ea actualizeaza, inasa, si suferinta indurata la jertfa Fiului sau, si prin aceasta manifesta iubire compatimitoare fata de toti care urmeaza Fiului sau, ducandu-si crucea in viata pamanteasca.

Tocmai de aceea preotul, in numele intregii comunitati, "se roaga ca pentru rugaciunile Maicii Domnului sa primeasca Hristos Jertfa comunitatii in jertfelnicul cel mai presus de ceruri, pentru a o preface in jertfa trupului Sau, care va include astfel in ea si jertfa comunitatii."

Prin pomenirea Maicii Domnului de catre preot se confirma faptul ca ea sta in rugaciune in biserica, aflandu-se in fruntea intregii comunitati, asa cum in ceruri sta in fruntea tuturor cetelor ingeresti si ale sfintilor. Acest fapt ne ajuta sa intelegem modul in care Liturghia cereasca se uneste, prin Duhul Sfânt, cu Liturghia pamanteasca, acelasi Hristos Domnul fiind prezent si in cer si pe pamant, dar nu singur, ci cu toti sfintii si cu Maica Sa.

Pomenirea Maicii Domnului chiar in centrul Sfintei Liturghii, dupa prefacerea elementelor euharistice, indica din nou centralitatea ei in actiunea de mijlocire între credinciosi si

Mantuitorul Iisus Hristos, dar si implinirea cererilor ei de catre El, prin jertfa nesangeroasa care tocmai a fost adusa.

Lauda sau preamarirea comunitatii adusa Maicii Domnului este si o multumire adusa ei, pentru ca prin ea "s-a lucrat mantuirea lumii". Si asa cum Hristos si-a retras jertfa Sa, actualizandu-si cu fiecare generatie de credinciosi si prin fiecare Sfanta Liturghie si Invierea si Inaltarea Sa intru slava si Maica Domnului cu toti sfintii pomeniti "la fiecare noua jertfa euharistica primesc un spor de slava si de aceea ni se da si noua o incredere si mai mare in rugaciunile lor pentru noi." Constiinta din totdeauna a Bisericii a marturisit prezenta si lucrarea nevazuta a lui Hristos in Sfanta Liturghie, "Cel ce aduce si Cel ce se aduce", prin preot, Jertfa innoita Tatalui, de aceasta prezenta sfintitoare si mantuitoare impartasindu-se credinciosii, care se unesc cu trupul si sangele Sau dumnezeiesc.

Aceiasi constiinta a Bisericii a marturisit, inasa, si o prezenta spirituala a sfintilor, mijlocita in Biserica si de sfintele icoane, de sfintele lor moaste, in toate cazurile, inasa, de prezenta Duhului Sfant. Prin aceasta se marturiseste permanent credinta vie a Bisericii ca "sfintii n-au incetat sa existe si sa aiba un rol in viata noastra, ci sunt vii si continua sa ne fie de ajutor pe drumul spre imparatia vesnica, impreuna cu Hristos si din puterea Jerfei Lui. Iar Maica Domnului e incadrata de corul tututor sfintilor, e in centrul lor, langa Hristos." Fara experienta ecleziala si liturgica, dogma teotokologica nu-si dezvaluie intreaga sa adancime si nici nu rodeste in constiinta credinciosilor. Specificul ortodox al preacinstirii Maicii Domnului, care continua in litera si in duh traditia apostolica si patristica, se reveleaza in atmosfera de rugaciune a Bisericii, in lumina spirituala a sfintelor icoane, in sentimentele firesti pe care le nutresc credinciosii atunci cand ii rostesc numele sau ii inalta rugaciuni si laude.

In Biserica Ortodoxa, atunci "cand credinciosii cer rugaciunile Nascatoarei de Dumnezeu pentru mantuirea lor, ei nu cer vreun fel de mijlocire juridica, ci includerea vointei lor proprii nelucratoare in vointa ei datatoare de viata, care afirma iubirea mantuitoare a lui Dumnezeu celui intrupat."

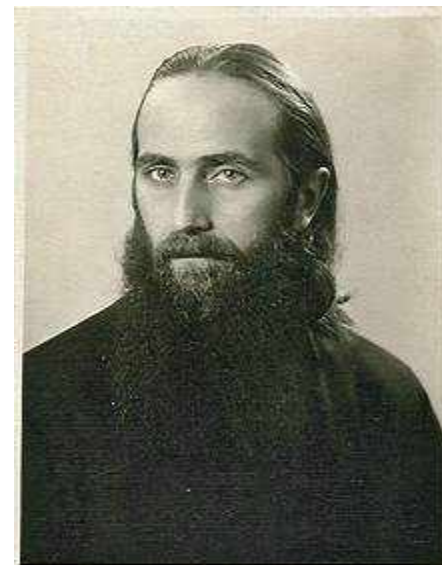
Pr. Prof. Dr. Stefan Buchiu

DIN MARTIRII NEAMULUI ROMANESC...

Arhimandrit Mitrofor Vicar Dr. Vasile Vasilachi (1909 - 2003)

La 6 Ianuarie 2003, a trecut la cele vesnice Parintele Arhimandrit Mitrofor dr. Vasile Vasilachi, vicarul Arhiepiscopiei Ortodoxe Romane in America si Canada si preot paroh la biserica Sfantul Nicolae din New York (Queens).

Parintele Vasile a fost fiu de preot din zona Vasluiului. Arestat si detinut in inchisoarea comunista a urmat neabatut calea lui Hristos fiind recunoscut pentru ascultare si marturisitor al credintei Crestine. In inceputul anilor 40' a condus intalnirile societatii "Rugul Aprins" la Bucuresti. Securitatea nu l-a iertat si i-au pregatit un loc in inchisoarea comunista, «N-am venit sa fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis!» (Ioan, V, 30) motiveaza el calea aleasa...

Arhimandritul Serafim Dabija (1915- 1985)

"Credinta a fost pentru neamul nostru romanesc precum cheagul pentru branza,"

Puterea sovietica din Basarabia l-a invinuit ca a construit o manastire (Zloti) in scopuri antisovietice. Dosarul lui continea doua volume de invinuiri inventate pentru a fi arestat.

In timpul procesului Arhimandritul Dabija afirma ca pe crucea de lemn ridicata cu calugarii pe un deal langa manastire a scris "Cinste si slava eroilor cazuti pe campul de lupta pentru tinerea

frontului si apararea pamantului romanesc." Tribunalul l-a condamnat cu ani grei la deportarea in Siberia

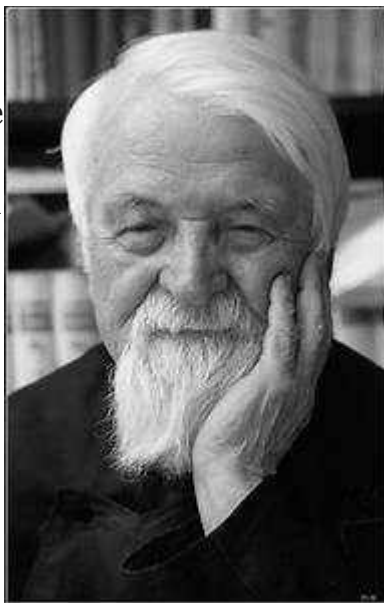

Parintele Arsenie Boca (1910 - 1989) - a fost teolog și artist plastic, stareț la Mănăstirea Brancoveanu, de la Sâmbăta de Sus și apoi la Mănăstirea Prislop. Parintele Arsenie Boca era vizitat la mănăstiri de mii și mii de credincioși, fapt pentru care a fost hărțuit de Securitate. A fost unul din martirii gulagului comunist, închis la Securitatea din Brașov, dus la Canal, închis la Jilava, București, Timișoara și la Oradea. Parintele pictat biserica din Drăganescu precum și *Icoana Maicii Domnului cu Pruncul* din

altaru Bisericii Sf. Elefterie din București. Parintele Arsenie Boca este considerat de către unii ucenici ai săi ca unul din cei mai mari duhovnici români din secolul XX.

Parintele Dumitru Stăniloae (1903 – 1993)

a fost un preot, profesor universitar, specialist în dogmatica, traducător, scriitor și ziarist român. Opera la care a lucrat 45 de ani este *Filocalia sfințelor nevoițe ale desăvârșirii* (în douăsprezece volume), traducere. A fost Membru titular al Academiei Române (1991). În 1958 este reținut de Securitate alături de membrii mișcării Rugul Aprins, din care nu făcea parte, dar la ale cărei întâlniri participa. Este dus la penitenciarul Aiud, unde este ținut în izolare. Este eliberat în 1963.

Parintele BENEDICT GHIUS (1904- 1990) Urmează cursurile Facultăților de Teologie ortodoxă din București (1926 - 1927) și Strasbourg (1927-1932), studii echivalente la Facultatea din Chișinău (1935), Doctoratul îl ia la București (1946) cu teza "Doctrina răsumpărării în iconografia Bisericii." Este călugărit la mănăstirea Noua Neamț (1934), hirotonit ierodiacon (1934), și ieromonah (1936), mai târziu hirotesit arhimandrit (1939).

Este ales episcop de Hotin în ianuarie 1944 (nerecunoscut de autoritățile de atunci), preot la catedrala patriarhală (1954 - 1958 și 1964 - 1974); detinut în închisorile comuniste între anii 1958 și 1964.

Peste 3 milioane de români, din care mai mult de 2000 de clerici și monahi, au suferit în închisorile comuniste.

Martiri declarați de Parlamentul României în această vară:

Mihai Viteazul, Horia, Closca și Crisan

Basarabia ne-a dat nouă, tuturor pământenilor, cel mai frumos exemplu și cadou: - Sărbătoarea Națională a Limbii Materne. Și aceasta din ziua de 31 august 1990. De atunci popoare și organizații locale, regionale și mondiale au început sărbătorirea limbii materne.

Scriitorii de pretutindeni afirmă importanța limbii materne. Iată ce spune Mircea Eliade (1907 – 1986):

„Pentru orice exilat, PATRIA este limba părintească pe care continuă s'o vorbească.”

“Manifestul Limbii Romane:

Limba română este patria mea, a ta, a noastră și punctum”

Unul din cele mai importante fronturi pentru independența unei națiuni este limba maternă, limba învățată și vorbită de la mamele noastre și dascălii noștri.

Lupta eroilor și martirilor romani pentru dreptul de a-si vorbi limba strămoșească este una din profundele cauze ale martirismului.

Ca un exemplu a intimitatii romanului cu limba romana, va spun ceea ce un preot ortodox roman din Connecticut mi-a povestit:

La o biserica ortodoxa romana din Minnesota venea la slujba un roman pe care nu l-am auzit niciodata vorbind romaneste. Intr-o zi am fost chemat la spital sa impartasesc un roman ortodox aflat pe patul de moarte. Era vorba de acest enorias. Cand am trecut la rugaciune, el a spus “Tatal nostru” in limba romana si si-a dat duhul.

Limba romana a fost limba de comunicare cu Dumnezeu.

*Academician Nicholas Andronesco
Membru de onoare al Academiei de Stiinta, Cultura si Arta
din Republica Moldova.*

Duminică 6 septembrie 2020, la biserica Sfântul Nicolae, Woodside, NY s-a săvârșit Slujba Parastasului pentru toti eroii, ostașii și martirii români din toate timpurile și toate locurile, căzuți pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, pentru libertatea și demnitatea poporului român. Au fost pomeniți atunci mai mult de 500 de eroi și martiri români.

Bunul Dumnezeu să-i odihnească cu dreptii !

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteti vedea si prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

Sf Nicholas Romanian Church, NY